

Soms is haastige spoed toch goed!

“ En zij gingen haastig van het graf weg, met vrees en grote blijdschap...”

Mt.28:8A

Mattheus 28:1-10 Gez.221:1,2,3, Ps.118:8,9, 30:1,2,5, Gez. 218:1,2,3 en U zij de glorie.

Gefeliciteerd, mijnheer Vermaat. U bent door onze computer uitgekozen. U hoort tot één van de gelukkigen. Eindelijk uw droomhuis. T.w.v. 1,2 miljoen. Verwijder onmiddellijk het zegel. Ontdek uw geluksgetal. Stuur het vandaag nog op. Deze aanbieding geldt slechts drie dagen....

U ontvangt ze vast ook. Van die schreeuwerige reclames. Altijd: haast u. Deze grootse aanbieding geldt slechts.... *Opzij, opzij, opzij, maak plaats, maak plaats, maak plaats, we hebben ongelofelijke haast...we hebben maar een paar minuten tijd...* Maar wat mooi is dat. Ergens in de Bijbel (Jes.28:16) staat die prachtige tekst: *‘zij die geloven haasten niet’*. Op het bordje bij de smid in het dorp, waar ik geboren ben, stond de bekende spreuk: *‘God schiep de tijd, over haast heeft Hij niet gesproken’*. En soms verlang je daarnaar terug. Het tuinpad van m'n vader. Wat leefden ze eenvoudig toen. Het geratel van de wielen. Ze hadden geen haast. Wat leven wij in een jachtige en daardoor oppervlakkige tijd, zelfs hier in Spanje.

Alleen, ik ben een beetje geschrokken van de week. Ik ging dat eens na in de Bijbel. Het staat er *maar 1x*. Begrijpelijk daar. Zij die geloven haasten niet. Er staat wel tientallen keren in de Bijbel: haast u wel! Zacheus: kom haastig uit die boom. De herders: zij gingen met haast. En weet je waar dit het meest voorkomt? In het Paasevangelie. Bijna had ik voor dat thema gekozen: Paashaas of Paashaast? Het scheelt maar één letter. Maar een wereld van verschil. Waar moet je dan haast mee hebben rond Pasen? De snelkassa voor je paasinkopen? De Pretparken? De Meubelboulevards? Ga op tijd weg, anders zit je in de file! Doen jullie nog wat met de Paasdagen? Ja, we gaan naar de kerk. Neen, dat bedoel ik niet. Iets bijzonders...?

Hoe bijzonder is het Woord van God! In die 10 vss die we hebben gelezen staat het wel 2x: gaat haastig heen. Dus moet ik u vanmorgen teleurstellen. Dit wordt geen rustige preek. U had misschien gedacht: we moesten wat eerder opstaan, we zingen wat meer en dan gaan we even rustig voor de preek zitten. Maar het spijt me. Vanmorgen gaat dat even niet. In onze Macdonald cultuur. In deze tijd van de snelle hap en de snelle relaties, het telkens wegzappen van allerlei programma's komt dát er dan nog eens bij. Pasen roept op tot haast. Paashaast! Ik wil proberen het uit te leggen.

Niet met lege handen zijn de vrouwen naar het graf gegaan. Wat hadden ze veel voorbereid. Zoveel meter doek, zoveel specerijen, mirre, aloë....Zorgvuldig afgewogen allemaal. Dat kostte wel wat, maar dat was het laatste dat ze nog konden doen. Balsemen. Conserveren. Daar waren die dingen voor. Het leven is er uit, bij Jezus. Maar Zijn lichaam nog een poosje in tact houden, dat wilden ze. - Voor hoeveel mensen geldt dat in deze tijd van hun geloof? Het leven is er uit. Het sprankelt niet meer. Ze doen er nog wat aan. Desnoods geven we er nog wat voor uit, om het nog een poosje goed te houden. Maar echt contact met God? Echt leven met Zijn Woord? Echt vrede in je hart door Zijn Geest? Eerlijk gezegd ....neen! Gestolde traditie. De geur van een museum. Voor oude mensen, dingen, die voorbij zijn gegaan. *Daar begint het mee. Pasen*. Die allereerste keer. Volle handen, lege harten.

En laten ook wij ons niet groter voordoen dan we zijn. Het kan toch niet, in deze wereld. We zien zóveel, we horen zóveel over de machten van het kwaad. In Sint Molenbeek en Sint Scharbeek en in al die andere plaatsen. Hoe is het mogelijk, dat jonge mensen zich zó laten verblinden. Om je mooie, jonge lichaam een bomgordel en dan geloven, dat je door 72 maagden wordt opgewacht...Hebben wij ze niets anders laten horen en zien? Neen, blijkbaar niet. Maar, één troost. Een grote troost. Zó begint het Paasfeest ook bij de vrouwen. Kijk maar, wat ze straks achterlaten, bij het lege graf: zoveel meter doeken, zoveel pond mirre, aloë, specerijen.. Laten wij dat er dan ook maar achterlaten. Ons ongelooft, ons kleingelooft en al die andere dingen, waar we ons zo vaak aan vertillen. Wat lopen wij mensen toch te sjouwen in dit leven! Weet u wat het zwaarst is? Onze zonden, onze schuld voor God en voor elkaar, ons tekort in zoveel dingen, vroeger en nu. Nee, dat zijn geen specerijen, dat ruikt niet aangenaam. En toch: neem maar mee vanmorgen, en laat het hier maar achter. Jezus weet er wel raad mee.

Als ze over de eerste schrik heen zijn (een aardbeving, een Engel, die de steen wegrolt, levende bewakers, die worden als doden) zegt de Engel: u hoeft niet bevreesd te zijn. Ik weet, dat u Jezus zoekt...hoor je dat? Als je daar echt voor komt vanmorgen, omdat je Jezus zoekt, hoeveel je ook nog in handen hebt, wat je los moet laten, hoe leeg je hart ook nog is...Vrees niet! Hoe vaak staat dat in de Bijbel? *Vrees niet? 365 keer!* Voor elke dag een keer. Ik heb het niet nageteld. In dit schrikkeljaar zou het dus één dag wel mogen. Maar die hebben we allang opgebruikt. Vrees niet. Die soldaten wel. Die schrikken zich bijna dood. Maar als jij daar écht voor gekomen bent, omdat je Jezus zoekt...Niet omdat je nog wat van vroeger wilt conserveren, balsemen, maar omdat je bereid bent je lege hart te laten

vullen...

Vrees niet. Daar begint de Engel mee. Wat zijn we daaraan toe, vandaag. Bij alle terreur. Bij alle onzekerheid: wie kun je nog vertrouwen? Wat zit er in die tas? Wat voert die man ginds in z'n schild? Vrees niet! Je zal maar oog in oog staan met een Engel. Zijn gedaante als een bliksem, kleding wit als sneeuw. En dan hebben we het nog maar over een Engel. Laat staan, dat we oog in oog staan met de levende God. *God enkel licht, wiens aangezicht, zo blinkend is van luister, zie ons onrein, ziet hoe wij zijn, vervallen aan het duister.* Wie kan dan bestaan? Vrees niet! Het eerste woord na de aardbeving en na alle aangrijpende dingen die morgen en.....vandaag!

En dan nu het tweede woord. *Ga haastig weg van dit graf, zegt Zijn disc. dat Hij is opgewekt uit de doden en dat Hij ze voorgaat naar Galilea...En zij gingen haastig weg van het graf, met vrees en grote blijdschap.* Soms is haastige spoed toch goed, zeker vandaag! We zitten allemaal in gedachten bij die 31 doden in Brussel (uit welk land, ja ook 3 uit Ned. en wat vind je van die Engelsman, die gezond wegliep na de aanslag op het vliegveld, en daarna de verkeerde metro nam.....)

Ga haastig weg van dát graf. En van al die graven, die je zo verdrietig maken. Ook het graf van geliefden. Ze zijn daar niet. Want nu de Heer' is opgestaan, nu vangt er een nieuw leven aan...*En...zij...gingen...met vrees...(dat nog wel, dat ben je ook niet zomaar kwijt, het ging ook hen niet allemaal in de koude kleren zitten) en met grote blijdschap.* Dat wel: kleine vrees, grote blijdschap. Niet andersom. Grote vrees en kleine blijdschap. Zo is het vaak bij ons! Maar zij gingen met vrees en groot blijdschap. Waarheen? Waarheen moet je met zo'n ongelofelijke boodschap? Nou gewoon, wat de Engel heeft gezegd: vertel het aan Zijn discipelen en zeg, *dat Hij hen voorgaat naar Galilea, dáár zullen ze Hem zien...*

Galilea. Dat is 200 km. Van Jer. naar het Noorden. Dat is meer dan een week lopen. (Achteraf valt het mee. Ze krijgen Jezus op die eerste Paasdag al te zien! Opdrachten van God vallen vaker mee dan tegen!) Maar de eerste opdracht is: ga heen. Laten wij dat dan ook maar doen. Niet bij het graf en de dood blijven staan. Wel daar achterlaten alles waar wij ons aan hebben vertild. Gewoon doen, wat Hij zegt. Niet zomaar weglopen van het graf - we zien wel waar we komen- , neen, neen, doen wat Hij ons zegt en gáán de weg die Hij ons wijst. Voor de vrouwen en de discipelen was dat Galilea, het Noorden van Israël, 200 km weg van Jer. Daar zijn ze geboren, daar woonden ze, leefden en werkten ze, daar hebben ze hun kinderen, hun familie, hun vrienden. Natuurlijk zijn ze eerst bang geweest, in verwarring, om daar terug te komen. Als Hij niet was opgestaan, als ze met dát bericht thuis hadden moeten komen: we hebben ons vergist, in Jer. is het allemaal anders gegaan... Hoe hadden ze dan thuis moeten komen? Wat hadden ze dan moeten vertellen? Denkt u dat weleens, jij? Wat hebben wij vandaag nog aan anderen te vertellen?

Waarom zijn wij vaak zo sprakeloos? Waarom knallen we het er niet uit? Het is niet zo moeilijk om een uurtje lang door een zwart bewaakt Amersfoort een 400 kg zwaar houten kruis te dragen of dapper langs de kant te staan. Of vrijdagavond in Altea die zware kruisstaties wiegend door de straten te dragen. Hoe indrukwekkend ook. Weet u wat moeilijk is? Je eigen kruis op te nemen. 24 uur p.d., 7 dagen lang. Dat kruis van eenzaamheid, van verdriet, van zorgen over het ouder worden, of om mensen, die je lief zijn, maar soms zo onbereikbaar.....Weet je wat moeilijk is, in deze wereld, in deze tijd? Met grote blijdschap en soms ook wel een beetje vrees (maar dat hoeven ze niet aan ons te zien!), toch op pad gaan. De Heer' is waarlijk opgestaan. Hij ging de vrouwen, de disc. maar ook ons voor, elk uur, elke dag. Nu, straks en eeuwig! Ik hoef niet meer zelf de weg te zoeken. Hij gaat ons voor. Lieve mensen, hier is haast bij. Dit kan niet wachten. Deze grandioze aanbieding. Haal het zegel er maar niet af. Er zijn vele gelukkigen! En...haastige spoed, soms toch goed! Want Jezus zegt: *Ik heb voor jou de strijd gestreden. Het is volbracht, mijn werk is klaar.*

*Ik heb voor jou de pijn geleden. Ik vraag alleen: geloof Mij maar.
Wat jij niet kunt, heb Ik gedragen. Laat alles los, en zie op Mij.
Ik zal je dragen alle dagen. Ik streed voor jou en jij bent vrij!*

Amen